

Spedizione in abbon. postale
Poština plačana v gotov.

1943-XXI

Januar — Februar

Salezijanski vestnik

SALEZIJSKI VESTNIK izhaja vsak mesec. Letno stane 10 L (za inozemstvo 14 L. Izdaja: Salezijski inspektorat na Rakovniku v Ljubljani. Tiska sal. tiskarna Rakovnik - Ljubljana. Predstavniki lastnika in tiskarne: dr. Jože Valjavec. Urednik: Tone Vodè.

VODSTVO SOTRUDSTVA OPOZARJA NA SLEDEČE:

1. Kadar kaj naročate, nikar ne pozabite podpisati se. Sporočite tudi kraj, kjer stanujete, to je vas, ulico in pošto.
2. Vse dopise in pošiljke naslavljajte na „Vodstvo salezijskega sotrudstva. Rakovnik — Ljubljana 8“.
3. Kadar pošiljate denar, Vas vljudno prosimo, da nam namen pošiljke sporočite ali v pismu ali na karti, najboljše in najbolj poceni pa je, če napišete zadaj na položnici, posebno če pošiljate za več namenov hkrati. S tem nam omogočite hitro in točno poslovanje.
4. Če letos še niste ničesar prispevali za kritje tiskovnih stroškov Salez. vestnika ali za druge salezijske namene, nikar ne pozabite. Od Vaše darežljivosti je veliko odvisen napredek naše družbe. Bog Vam bo bogato poplačal.

Skupna pošta

— Ker ni mogoče pošiljati zahval po pošti, izrekamo tukaj najiskrenejšo zahvalo vsem blagim sotrudnikom in sotrudnicam, ki nam s svojimi pošiljkami kažejo ljubeznivo naklonjenost in nas podpirajo v našem delovanju. Prosili bomo Boga, da Vam stoterno poplača.

— Ker ni mogoče pošiljati Vestnika vsakemu posebej po pošti, ga v kraje,

kjer je mogoče, pošiljamo po župnih uradih. Zato oprostite, če ga ne dobite vedno pravočasno.

— Ne prezrite knjig naše izdaje. Z nakupovanjem teh knjig podpirate don Boskove ustanove.

— Ostanite nam zvesti sotrudniki in sotrudnice!

NAŠI UMRLI SOTRUDNIKI IN SOTRUDNICE.

Šink Marija, Breznica;
Merhar Terezija, Ljubljana;
Jaklič Ivana, Ljubljana;

Plešnar Marija, Ljubljana;
Erjavec Frančiška, Višnja gora;
Podboj Terezija, Adamovo.

Gospod, daj jim večni pokoj!

V Novem mestu je umrla Bara Simčič, v Mali Loki pri Mengšu pa Marijana Jagodic. Obe sta bili dobri in vneti salezijski sotrudnici in podpornici don Boskovih ustanov. Če bi ne bili nič drugega storili, kakor da sta velikodušno dali Salezijski družbi vsaka po enega sina — njuna sinova sta zdaj v našem bogoslovju v Italiji — bi bili silno veliko storili. Kaj je pač za mater lepšega in obenem težjega, kakor žrtvovati otroka, da kot redovnik služi Boгу in oznanja njegovo kraljestvo! S tem se mati odpove otroku, se loči od njega in ga popolnoma posveti Boгу in njegovi sveti službi. Kakšna žrtev pa tudi

kakšno veselje!

Don Bosko je znal ceniti take žrtve. Starše salezijancev, svojih duhovnih sinov, je štel med svoje največje sotrudnike in dobrotnike. Pa ne samo z besedo, tudi v dejanju. Zato je v Praviilih določil: „Kadar umrje oče ali mati kakega sobrata, naj ravnatelj njegovega doma preskrbi, da se opravi deset sv. maš za dušo rajnkega ali rajnke; neduhovniki naj prejmejo enkrat v ta namen sv. obhajilo, vsi pa naj molijo tretji del rožnega venca.“

— Molitvam salezijancev naj se pridružijo še molitve sotrudnikov, da bi rajnici čimprej mogli uživati plačilo za svoje žrtve in dobra dela.

SALEZIJANSKI VESTNIK

GLASILO ZA * * * * *
SALEZIJANSKO * * *
SOTRUDSTVO * * * * *

L. XXXIX.

Januar — Februar

1943/XXI.

Oh novem letu

Dragi sotrudniki in blage sotrudnice!

Najprimernejša beseda, ki vam jo morem izreči ob nastopu v novo leto, se mi zdi tolažilna beseda o krščanskem zaupanju. Odprimo srce zaupanju! Bog je naš Oče, Marija Pomočnica naša dobra nebeška Mati. Z nebes bedi nad nami don Bosko, naš vodja, naš učitelj, naš priprošnjik. To so besede našega vrhovnega predstojnika, ki nam jih je poslal za letošnje novoletno vezilo prav sedaj, ko je sam postavljen na hudo preizkušnjo ob razvalinah cvetočih turinskih zavodov.

Bog dopusti, toda ne zapusti.

Vem, dragi sotrudniki in sotrudnice, da je tudi v vaše vrste, v vaše domove in družine zasekala vojna neizprosne rane in da marsikdo z zaskrbljenostjo gleda v bodočnost novega leta. Toda ne klonimo, marveč zaupajmo! Še je nad nami Bog, pravični sodnik in knez miru. Z zaupanjem torej nadaljujte svoje poslanstvo kot božji sodelavci na torišču don Boskovih ustanov.

Don Boskovo delo je delo ljubezni in žrtve do bližnjega, zlasti do mladine. V istem duhu delajo tudi njegovi duhovni sinovi. Naši slovenski zavodi so minulega leta navzlic izrednim težavam vztrajno vršili svojo nalogo in pomagali, kjer in kakor so le mogli, bodisi prizadetim družinam bodisi gojencem, ki so ostali brez sredstev ali celo brez doma. Zaupali smo in Marija nas ni zapustila. Zaupajte tudi vi in vztrajajte. Pridobivajte še novih članov za sotrudništvo, zlasti med mlajšimi. Širite naš dobri tisk, tolažilo v teh dneh. Zavzemajte se za naš naraščaj in za poklice sploh; kajti sedaj, ko se redčijo duhovniške vrste, so poklici še bolj dragoceni. Koliko je dobrih dečkov, ki imajo veselje do duhovnega življenja tudi kot sobratje laiki in mojstri, ki so bistvenega pomena za naše delo! Svetujte in pomagajte jim, da pridejo do cilja.

Poslužujte se radi duhovnih dobrot, odpustkov in privilegijev, ki so jih deležni člani sotrudništva. V dnevih stisk in težav pa se z devet-dnevnico, kot jo je svetoval don Bosko, zaupno zatekajte k Mariji Pomočnici. Prepričan sem, da boste uslišani.

Na praznik 8. decembra so se vsi naši zavodi posvetili brezmadežnemu Srcu Marijinemu v znamenje hvaležnosti in zaupanja. Pod Marijinim varstvom hočemo delovati tudi v prihodnje.

Zaupajte tudi vi, blagi sotrudniki in sotrudnice in vsi, ki ste naklonjeni don Boskovemu delu in mu hočete ostati zvesti. Odprite srce zaupanju!

Bog je naš Oče. Marija Pomočnica naša dobra nebeška Mati. Z nebes bedi nad nami don Bosko in nas hvaležno blagoslavlja. S prošnjo, da bi vam Bog dal srečno novo leto, Vas v globoki hvaležnosti v imenu salezijancev pristrčno pozdravljam

IVAN ŠPAN, inspektor

Na Rakovniku o božiču 1942.

Vzgojitelji devetnajstega stoletja

(Konec)

Preprečevalni način vzgoje.

Don Bosko ni uvažal novotarij pri vzgajanju. To je sam poudaril: „Siliho me, naj razložim svoj vzgojni način, pa ga še sam ne poznam! Ravnal sem vedno, kakor mi je Bog navdihnil, in se vselej prilagodil razmeram.

Sodobniki, ki so napisali debele knjige o vzgoji, so vabili vzgojitelje, naj gredo v Mladinski dom, če hočejo videti, kako je treba dejansko vzgajati. Rayneri, profesor na turinskem vseučilišču, je često svoj pouk zaključil takole: „Če hočete videti čudovite uspehe vzgojnih načel, pojdite v Mladinski dom sv. Franciška Saleškega in opazujte, kako dela don Bosko.“

Šele po dolgem prigovarjanju se je don Bosko odločil, da je napisal nekaj misli o vzgoji. Vsega skupaj dvanajst strani. To je gotovo najkrajši, pa tudi najznamenitejši spis, kar jih pozna zgodovina vzgojeslovja!

„Dva načina sta bila vedno v navedi pri vzgoji mladine: preprečevalni in strahovalni. Strahovalni vzgojni sestav je v tem, da predstojnik razloži podložnikom postavo, nato pa pazi, da odkrije prestopke ter določi, če je potrebno, zaslužen kaznen. Po tem načinu morata biti predstojnikova beseda in pogled vedno stroga in skoraj pretilna. Ogbati se mora vsakega zaupljivega občejanja s podložniki...“

Drugačen, rekel bi, nasproten pa je preprečevalni vzgojni sestav. Po tem načinu se gojencem razlože pravila in predpisi v zavodu, nato so le-ti neprestano po budnim nadzorstvom ravnatelja ali nadziralcev, ki jim z očetovsko ljubeznivostjo govorijo, jih

vodijo ob vsaki priložnosti, jim svetujejo in jih prijazno opominjajo. To pomeni toliko kot onemogočiti gojencem pogrške.

Ta sestav temelji povsem na pameti, veri in ljubezni...“

S tistim „vedno“, ki ga je postavil v prvem stavku, ko loči dva vzgojna sestava, je jasno povedal, da ni iznašel nobenega novega vzgojnega sestava. Nekateri so si domisljali, da so našli nov vzgojeslovni izraz in so bedasto rušili vse, kar je bilo prej. Don Bosko pa ne uvažal novotarij, samo nadaljuje staro izročilo, po katerem so se vedno vsi vzorovali, dasiravno ga niso vselej spolnjevali. Don Bosko, vzgojitelj 19. stoletja, si ni domisljal, da bi prinesel na svet novo luč, marveč da bi pričeval o pravi Luči. Ta luč je božji Učenik, ki nam je v evangeliju zapustil smernice večnega vzgojnega nauka, ki tako presega človeško vzgojno modrost, kakor se v vsemir razprošira nebo nad neznanostno stvarco.

Staro vzgojno izročilo, ki ga je don Bosko čudovito poživil in utrdil, ima svoj vir v evangeliju, kjer vidimo, kako se je Bog udomačil med ljudmi, ali kakor pravi sv. Pavel: „Donižal se je, da bi stvarstvo povišal k sebi.“ Z malimi je bil majhen, ljubil jih je tudi v stvarih, ki njim prija, samo da bi jih dvignil k Resnici in Dobroti, ne z oblastjo zakonodavca, ampak kakor tisti, ki se obenem s podložnikom tudi sam pokori postavi. Tako je delal don Bosko. Ko ga je kdo vprašal in prosil za smernice, mu je odgovoril z dejanjem: „Ali si videl, kako se dela?“ In ker je bil prepričan, da je njegovo delo še zelo nepopolno, se je pogostoma skliceval na zgled božjega Zveličarja.

Ko so ga nekoč spet nadlegovali za skrivnost njegovega vzgojnega dela, kakor da bi šlo za kak tehnični izum, je don Bosko s preprosto besedo dokončno opredelil svoj vzgojni sestav,

ki je božji in človeški, takšen včeraj, kakršen bo jutri, za vselej ustaljen in nespremenljiv: „Moj vzgojni sestav je: dobrota in ljubezen!“

* * *

Astruc — R. A.

Skrivnostna daritev

(Konec)

3. Videli smo, da od pšenične hostije ne ostane po posvečenju nič drugega kakor samo podoba, ki služi Jezusu, da v njej živi svoje evharistično življenje. Podobno boste služili Jezusu tudi vi, da bo po vas živel in delal v svetu, in sicer tem bolj, čim bolj se bo dopolnjevalo vaše skrivnostno posvečenje. Služili mu boste, da bo po vas mislil, govoril, molil, ljubil, trpel; služili mu boste, da bo po vas krotil in izganjal hudobnega duha; da bo tolažil, spreobračal in posvečeval; popravljal, zadoščeval in reševal; z eno besedo, posluževal se vas bo, da bo v vaši podobi „hodil od kraja do kraja in delil dobrote“ (Apd 10, 38). Zato lahko rečemo, da boste v nekem pomenu tudi vi podoba — ne sicer zakramentalna, marveč samo duhovna in skrivnostna — pa vendar živa podoba, ki bo zakrivala Jezusa ter njegovo navzočnost in delovanje v svetu. Vaše življenje bo le nadaljevanje Jezusovega življenja na svetu, vi pa živi udje njegovega skrivnostnega tela. Tako boste nekako nadomestovali Jezusa človeka na zemlji.

To je pomen vašega posvečenja in spremenjenja. To posvečenje — zapomnite si dobro — obstoji v tem, da se preobrazite in spremenite v Jezusa. Poslej bo v vas živel Jezus in vi mu boste izročili vse, kar koli boste počeli, tako do bo po mili volji razpolagal z vsem. Tu pa je treba pomniti, da vaše spremenjenje, dokler ste na svetu, ne bo nikoli docela dovršeno, zato se morate neprestano vsak trenutek svojega življenja znova posvečevati. Tako bo drugi del vaše skrivnostne daritve eno samo nepretrgano posvečevanje.

III. OBHAJILO

Mašnik je hostijo daroval in jo spremenil v Telo Jezusa Kristusa. Zdaj jo vzame k sebi kot hrano in jo postavi v svetišče svoje duše. To je obhajilo — najtesnejše združenje med Jezusom in duhovnikom.

Obhajilo — združenje z Jezusom — je tudi tretji del vaše skrivnostne daritve. Na isti način, kot se zedinili z Bogom duhovnik, se združite z njim tudi vi vsakokrat, ko se približate

Danes bi morali vsi prsti prebirati jagode rožnega venca in premišljevati: „...ki je za nas težki križ nesel.“

angelski mizi in sprejmete Jezusa. To zakramentalno obhajilo je res pravo in edino resnično združenje, čeprav se tudi izven obhajila moremo na več načinov združiti z Jezusom.

Zares, kar koli nas z njim združuje, je obhajilo, skrivnostno seveda in duhovno obhajilo, a v nekem pomenu vendar resnično in pravo obhajilo ali združenje. Išcite torej Jezusa, kjer koli se nahaja, kjer koli skriva svojo navzočnost, in se z njim združujte.

1. Jezus je v evangeliju. To je neke vrste Kristusovo utelešenje, v črkah skriti Jezus. „Kadar premišlujete besedo božjo,“ piše škof Landriot, kjer na kratko povzema nauk svetih očetov o duhovnem združevanju z Jezusom, „in odkrivате njen nadnaravni pomen in se poglobljate v njeno bistvo, se v vas dopolnjuje evharistična skrivnost. Večna Beseda se nastani v vaši duši, vam bistri razum, ogreva srce, prenavlja življenje in vas polagoma spreminja v sebe. To je čas, ko se združujete z Jezusom, skritim v sv. evangeliju.“

2. Jezus je v duši, ki je v milosti božji. Sam je očitno in

jasno povedal, da stalno prebiva v takih dušah: „Ako me kdo ljubi, bo moja besedo spolnjeval; in moj Oče ga bo ljubil in bova k njemu prišla in pri njem prebivala“ (Jan 14, 23).

In ali ni tega potrdil še ob mnogih drugih priložnostih? Zato vedite, da se združujete z Jezusom, kadar se v mislih, čustvih in ljubezni družite z dušami, ki nosijo v sebi življenje milosti.

3. Jezus je v otrocih, v ponižanih, v ubogih, v trpečih. Saj je dejal sam: „Kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili“ (Mt 25, 40).

Zato se združujete z Jezusom vselej, kadar koli se trudite z umsko, нравno ali versko vzgojo otrok. Z Jezusom se združujete, ko pomagате pomoči potrebnim, ko obiskujete bolnike in jim stržete; ko izvršujete poslanstvo angela tolažnika ali Simona iz Cirene in pomagате njim, ki jih tlačí težek križ ali mučna pot na Kalvarijo; ko razveseljujete in osrečujete tiste, ki jih je življenje razočaralo.

4. Jezus je v vaših predstojnikih. Ali ste že slišali, kako čudovito nadnaravno besedo je povedala mlada karmeličanka, s. Elizabeta sv. Trojice, ki je umrla pred nekaj leti v Dijonu? Neka sestra jo je prišla obiskat v njeno skromno bolniško celico. Ko je potekel čas obiska, reče obiskovalka bolnici: „Zapuščam vas, ker moram iti k materi prednici.“

„Ah sestra moja! Vi greste k materi prednici? Okoristite se s tem obiskom: to je neke vrste zakrament!“

Tudi ve, krščanske duše, nikar ne pozabite, da se združujete z Jezusom, kadar ste v bližini svojih predstojnikov, duhovnega voditelja, očeta ali matere. V njih je navzoč Jezus, bodisi ko pazljivo poslušate njihove nasvete in zapovedi, bodisi ko pokorno in kolikor mogoče natanko izvršujete njihova naročila.

5. Jezus je v vsem, kar delate. Vsa vaša dela, vse vaše žrtve, vsak drobec vašega vsakdanjega življenja so, kakor pravi p. Faber, sami resnični zakramenti, ker vsi vsebujejo Boga, zaradi katerega vse to opravljate. Če se torej držite nasveta sv. Pavla, ki pravi: „Isto mišljenje naj

bo v vas, ki je tudi v Kristusu Jezusu“ (Flp 2, 5), in si potemtakem prizadevate, da bi mislili, hoteli, ljubili in čutili tako kot naš Gospod Jezus, ali veste, kaj delate? Združujete se z notranjim življenjem Jezusovim, zlivajoč se v eno z njega duhom, voljo, srcem in dušo. „Zgled sem vam dal, da bi tudi vi delali, kakor sem jaz... storil“ (Jan 13, 15), je dejal Jezus Kristus. Če spolnjujete to zapoved božjega Učenika in si prizadevate, da bi ga verno posnemali v načinu njegovega življenja in njegovega vedenja do ljudi, dogodkov in stvari, vas znova vprašam: Ali veste, kaj delate?

Združujete se z zunanjim življenjem Jezusa Kristusa, ko trpite telesne ali duševne muke, ko vam krvavi srce, ko se zdihujoč pod težo križa le s težavo vzpenjate na Kalvarijo svojega življenja, ko razpeti na svoj križ zadoščujete za storjene krivice ali zbirate zasluženje za dobra dela zase in za druge. Ali se zavedate, kako nekaj velikega je to? P. Faber pravi, da je „trpljenje največji zakrament“. Po trpljenju se najtesneje združujemo s trpečim Zveličarjem.

Ali obiskujete reveže in bolnike, pomagате trpečim? Se trudite za posvečenje duš, jih utrjujete v krščanskih resnicah ali izvršujete kako drugo delo krščanske gorečnosti? Svetite svojemu bližnjemu z zgledom pravih krščanskih čednosti? Ali znate povedati o pravem času dobro besedo, ki človeka potolaži, spodbudi, dvigne in poboljša? Oh, če bi se tedaj zavedali, kaj to pomeni! To pomeni združevati se z Jezusom v svetem apostolatu.

Slednjič je skrivnostno obhajilo — združenje z Jezusom — vsaka zbranost v Bogu, vsaka molitev in prošnja. Zakaj to pomeni združevati se z Jezusom v molitvi.

Iz vsega tega razumete, krščanske duše, kako vam je mogoče, da se obhajate, kakor se obhaja duhovnik pri maši: tako namreč, da se zakramentalno ali duhovno združite z Jezusom in tako zaživite njegovo notranje ali zunanje življenje.

Toda primeroma med pravo in skrivnostno mašo je treba razviti do kraja, do zadnjih posledic.

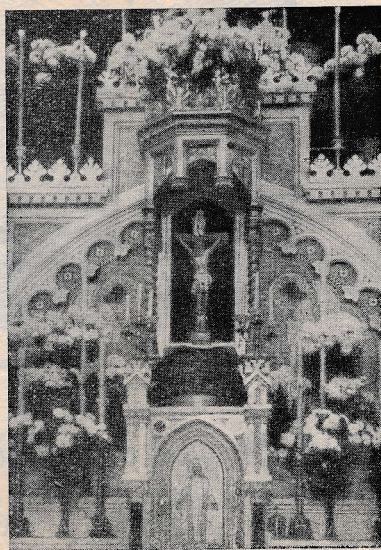
Duhovnik, ki daruje mašo, ne misli samo nase; svojo božjo žrtev deli z brati v Jezusu Kristusu.

Tako morate delati tudi vi, ko se združujete z Jezusom. Ne združujte se z njim samo zase. Ne zapirajte ga v svoje srce, marveč dajte, delite Jezusa tudi drugim: udom vaše družine, vašim prijateljem in znancem in vsem, ki so z vami. Bodite živ tabernakelj, živa obhajilna miza, pri kateri postrezite svojim dragim z izbranim bogastvom svoje duše in svojega srca. Položite prednje svoje misli, svoja čustva, svoje besede, svoja dobra dela; slehernemu izmed njih velikodušno poklonite Jezusa, ki ga nosite v sebi. Ravnajte se po dragocenem nasvetu sv. Frančiška Saleškega in imejte vedno „Jezusa v mislih, v srcu, v prsih, v očeh, v rokah, na jeziku, v ušesih, v nogah“.

Postrezite z njim vsem, ki se vam približajo.

„Ti si moj živi zakrament!“ je dejal Jezus neki ponižni duši naših časov. „Jaz se darujem tebi, ti pa me posreduj dušam!“

Isto govori Jezus tudi vam. Zato vsi, ki sedaj veste, kaj pomeni obhajati se ali združevati se z Jezusom, in kako je to lahko in vsak tre-

RAKOVNIK: Tabernakelj na oltarju Marije Pomočnice v zimskem okrasju belih krizantem.

nutek izvedljivo, združujte se neprestano z Jezusom v skrivnostnem obhajilu. To bo tretji del vaše skrivnostne duhovne daritve.

Odslej se zavedajte, verni kristjani, da nosite v sebi duhovniško dušo in da vam je opravljati mašo. Vsak dan, da, celo večkrat na dan, stopite k oltarju svojega srca in recite z duhovnikom: „Introibo ad altare Dei — Stopil bom k božjemu oltarju...“ in darujte svojo skrivnostno daritev.

Darujte jo najprej zase, da bi ostali vedno z Jezusom prijatelji; darujte jo za svoje starše, sorodnike, prijatelje in za vse, ki so vam pri srcu, da bi jih Jezus blagoslavljal in varoval; darujte jo za sv. Cerkev in za

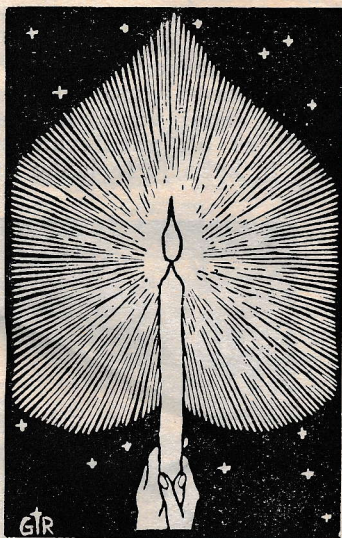
domovino, da jima bo Jezus skrajšal dneve boja in trpljenja, ter pospešil osvobojenje in zmago.

Pomnite končno, da vam je darovati svojo daritev tako, kot jo daruje duhovnik: **svečo**, to se pravi, z živo vero, srčno pobožnostjo in gorečo ljubeznijo. Ponovno vas opominjam: ne pozabite, da se mora vaša daritev vsak dan znova začeti in se ne sme nikdar končati. Darovati jo morate vse dotlej, dokler vas angel smrti ne pokliče k večnemu zedinjenju z Bogom.

Šele tedaj bo konec vaše daritve tu na zemlji. Končali jo boste s svojo zadnjo besedo: „Ite, missa est! — Pojdite, moja daritev je končana!“ In iz nebes bo na veke odmeval odgovor: „Deo gratias — Bogu hvala!“

S. S.

Svečnica

Danes Sin se božji
Očetu daje v dar,
po materi Mariji
prihaja pred oltar.

Simeon je prerok
v naročje Dete vzel;
o srečanju je svetem
slovesno pesem pel.

„Danes vidim blagor
človeškega roda;
zdaj me, Gospod, odpusti,
da grem na pot miru.

Ta bo z lučjo jasno
ves svet razsvetljeval;
in padec in vstajenje
rodovom vsem postal.“

Posvetimo se brezmadežnemu Srcu Marijinemu

Splošno znana je že napoved Marijina, ki se je leta 1917 šestkrat prikazala trem pastirčkom v Fátimi na Portugalskem, da bo izbruhnila nova hujša vojska, če ljudje ne bodo nehali žaliti Gospoda Boža. Novo dobo miru in vse z mirom zvezane dobrine pa je obljubila, če se svet posveti njenemu brezmadežnemu Srcu.

Dne 31. oktobra letos je papež Pij XII. kot skupni oče velike krščanske družine, kot namestnik Onega, kateremu je dana vsa oblast

v nebesih in na zemlji. posvetil brezmadežnemu Srcu Marijinemu ves svet — tudi nas.

Mi pa se moramo pridružiti tej posvetitvi in jo odkrito ter vdano ponoviti, da bomo tudi sebe osebno in vse naše občestvo posvetili brezmadežnemu Srcu in bomo tako bolj vredni obljub, ki jih je dala usmiljena Mati božja. Da bo naša posvetitev resnična in prava, učinkovita za vse naše zasebno in javno življenje, se moramo primerno temeljito pripraviti, da bodo naše duše sposobne sprejeti velike milosti — sadove te posvetitve.

V ta namen bomo opravili pobožnost peterih prvih sobot od januarja do maja prihodnjega leta, ob koncu šmarnic pa, 30. maja, se bodo vse župnije in cela škofija posvetile brezmadežnemu Srcu Marijinemu. Pobožnost prvih sobot bomo združili z dosedanjo pobožnostjo prvih petkov. Ni treba drugega, kakor da še v soboto po prvem petku prejmemo sv. obhajilo, molimo en del rožnega venca in tako četrť ure razmišljamo skrivnosti rožnega venca. Vse pa v namenu, da zadostimo Mariji za grdenje in kletve, s katerimi se tudi med nami nehvaležno žali.

Vsa podrobnejša navodila bodo sledila v cerkvenih oznanilih in deloma v tisku.

Vse drage vernike ljubljanske škofije pozivam in prosim, da se udeležujejo pobožnosti peterih prvih sobot, da se tako duhovno dobro pripravimo za skupno posvetitev brezmadežnemu Srcu Marijinemu v trdnem upanju, da bo po Marijini priprošnji Bog izpolnil, kar je Marija obljubila, namreč da se bo spreobrnil veliki narod, ki trpi pod jarmom brezboštva, in da bo svetu podeljena doba miru — če bomo mi resno in dosledno storili, kar je pogoj za to: da se spreobrnemo in nehamo Gospoda Boga žaliti.

Ljubljana, 5. decembra 1942.

*+ Gregorij Rojman,
škof ljubljanski.*

Mi ukagi

Bogatin, prisluhni za trenutek! Reveži te prosijo, da jim podariš hipec svojega časa.

Ali si se že kedaj vprašal, s čim si si zaslužil, da si se rodil v bogastvu, in kaj smo zakrivili mi reveži, da smo se rodili v pomanjkanju? Bi rad zamotil svojo vest in odvrnil pozornost

od bolečega vprašanja kakor некоč učenci? Vprašali so Jezusa: „Učenik, kdo je grešil, on ali njegovi starši, da se je slep rodil?“ In on jim je odgovoril: „Ni grešil ne on ne njegovi starši, ampak zgodilo se je, da se razodenejo na njem božja dela“ (Jan 9, 2).

Ali si se že kdaj vprašal, kakšen namen ima bogastvo, ki ti ga je Bog izročil v oskrbo, da bi ga množil? Si že kdaj pomislil, kako si moreš s „krivičnim mamonom“ kupiti nebesa in nabirati zaklade, ki jih molj ne uniči in tat ne ukrade?

Redko kdaj te vidimo, da bi lezel po naših neskončnih stopnicah, kjer ni dvigala; pretemne so ti, prestirme in prenevarne. Še redkeje stopiš v kako našo podstrešno izbo, od koder ne vidiš drugega kot puste strehe, kjer so ti edini prijatelji kak samotni zvonik, lastovke in vrabci v žlebu. V naših izbah je preveč sitnih živalic. Tvoj občutljivi nos ne prenese neprijetnih in težkih sopar, ki jih izpuh-teva blede revščina. Puščoba in golota odbija tvoje gosposko srce. Pa četudi kedaj prideš, se pomudiš samo za trenutek, potem pa hitro bežiš domov, v svojo lepo, belo, zidano hišo, kjer se vse blesti in sveti, kjer je tako prijetno, toplo in udobno. S samopridnim veseljem, kakor evangelijski bogatin paseš svoje oči na udvorljivi služinčadi, na dragocenih kožuhih, na toplih ogrevalnikih, na železni blagajni, v kateri ti ležijo šopi vrednostnih papirjev. Zadovoljen sam s seboj in z vsem, kar imaš, kar mimo grede pozabiš na nas in na našo morečo revščino. Resnico odženeš kot mučne sanje.

Pomisli za hip na smrad v naših izbah! Krivi so ga tesni prostori, pomanjkanje perila in drugih potrebnih sredstev; vrhu tega nas trapi še neka duševna nemoč, potrtnost in lenoba, ko se človek zapre sam vase in se nič ne meni, da bi preganjal nesnago, iz katere puhti oni zoprní duh po umazani revščini; zdi se, kakor bi prihajal iz groba.

Revščina je bolezen; človeku jemlje življenjske zmožnosti; uničuje mu telesne moči, da se ne more ustavljati sovražnikom svojega zdravja. To ni več življenje, marveč počasna in strašna smrt, ko izgubiš vse človeške pravice.

Ali si kdaj premišljeval, kakšne so naše hiše in naša stanovanja? V njih ni drugega kot kupi cunj in izvržkov, ki ne mara zanje niti starinar tam za vodo. Ni pohištva, ni luči. Le kaka polomljena postelja, ki služi pogostoma dvema, trem ali štirim ljudem;

kaka umazana odeja, ki komaj za silo greje in jo otroci ponoči vlečejo vsak na svojo stran. Mokre, cedeče se stene dišijo po ječi. Skozi razmajana okna in razbite, s papirjem zadelane šipe brije pozimi burja. Po umazanem flaku iz surove opeke ležijo marsikje ostružki in podobni odpadki, ki pripovedujejo o mršavem rokodelstvu in lačnem želodcu.

In naš dan? Kako ga prebijemo? V boju za delo in kruh. Včasí se nam posreči, da ujamemo kje kako delo, a zaslužek je tako boren, da ni imena vreden. Največ časa pa zapravimo z iskanjem pomoči in podpore. Ustavljamo se na cestnih vogalih, pred vrati cerkvá in samostanov in s pritajenim glasom prosimo mimo idoče: „Gospod, lačen sem!“ Zraven pa s strahom gledamo na vse strani, če ne prihaja od kod kak stražnik, zakaj gorje si ga tistemu, ko ga zaloti. — Kaj pa socialni urad, boš rekel, in druge podporne in dobrodelne ustanove? — Da, po dveh, treh urah čakanja prideš na vrsto in dobiš deset lir miloščine, ene hlačke za fantka in kakšno zdravila za novorojenčka... Drobčen kamenček v morje bede! Vrh tega še neskončno izpraševanje in zapisovanje podatkov... vse samo besede, ki ne odžene lakote, pač pa pogostoma ranijo srce, ker so vse prej ko ljubeznive: „Lahko bi šli delati!“ — „Sitni ste, kot jesenska muha!“ — „Vse povsod vas je videti, kako nadlegujete!“ — „Izkoriščevalci! Zajedalci!“

Ti, ki imaš vsega dovolj in si za vse prilike imenitno preskrbljen, si že kdaj pomislil, s kakšno morečo skrbjo reveži gledamo v prihodnost? Nič ne vemo, kako bo jutri; morebiti ne bo ne kruha ne dela ne strehe nad glavo; morebiti bomo bolni tavalí po mestnih ulicah v svitu izzivajoče se bleščečih luči in ob porogljivem zasmehu tistih, ki posedajo po kavarnah in postopajo po trgih. Ševeda, njim ni treba skrbeti, kaj bo jutri! Nam revežem pa ostaja samo dvojce: da živimo še naprej to žalostno življenje, ki ni življenje, ali pa se upremo in zgubimo še to malo, kar imamo.

Vsi nas zaničujejo. Izganjajo nas iz mestnih središč kot garjave pse. Zakaj? Zato ker jih pogled na nas draži in peče. Občutijo ga kot žalitev bogastva, napad na lažnivost, kruto ša-

lo na račun besedičenja o družabni enakosti vseh slojev, živ očitek proti sebičnosti človeka, ki se mu dobro godi...

Revščina je kriva, da se valjamo po blatu, in kar je še huje in težko povedati, da delamo tudi greh. Beda, pravi neki francoski mislec, je kriva nešteto grehov. Vzlic temu pa zaupamo v Njega, ki tehta odgovornost vsakogar. Mogoče ti On kedaj poreče, da si ti kriv, ti, ki s svojim sebičnim življenjem ponavljaš besede prvega

govornika sv. Vincencija Pavelskega. Ko so bili posebno težki časi in hude stiske, je v skrbeh za nas, svoje ljubljence, izmečke človeške družbe, tožil: „Ubožci... kako bodo pa ubožci?!“

Slišali smo praviti, da so svetniki, cerkveni očetje in drugi veliki možje napisali žgoče strani, kjer neusmiljeno bičajo gluho trdosrčnost bogatih ljudi. Bossuet je vpricho najmočnejšega francoskega kralja povedal: „Reveži bodo nekoč vaši tožniki. Dvig-

Pod gorami stoji v belem snegu cerkev. Njen zvonik je kakor prst, ki nam kaže navzgor: Tam je naša prava domovina...

bratomorilca: „Ali sem mar jaz varuh svojega brata?“

*

Toda imamo Kristusa, ki nas brani; imamo Cerkev, ki nam je dobra mati, in Marijo, ki nas tolaži.

Vemo, da je Kristus prišel na svet zato, da „bi oznanil blagovest ubogim“ (Prim. Lk 4, 18); živel je v revščini kakor mi; po trdem apostolskem delu ni imel, „kamor bi glavo naslonil“ (Lk 9, 58); dvignil se je v našo obrambo in trdo klical: „Gorje vam bogatinom, kateri ste zdaj nasičeni... in se smejete... Kako težko bodo tisti, ki imajo bogastvo, prišli v božje kraljestvo!“ In tisti, ki so to slišali, so rekli: „Kdo se more tedaj zveličati?“ (Prim. Lk 6, 24; 18, 24 sl.)

Pred stoletji smo imeli velikega za-

nili se bodo zoper vaša neizproсна srca... Bog sliši kletev ubožcev, sliši jo in kaznuje, ker je pravičen; ve, koliko je kdo kriv, koliko oni, koliko mi... Čemu tolik razloček? Saj smo vsi iz istega blata!... Kristusova Cerkev je pravo v pravem mesto revežev. Bogatine, ki pripadajo svetu in nosijo njegovo znamenje, Cerkev samo trpi. Božje kraljestvo pritiče prav za prav ubožcem, njim, ki imajo na čelu vtisnjeno znamenje Sinu božjega...”

Medtem pa mi trpimo... in Kristus trpi z nami in za nas.

* * *

Vendar smo mi reveži bogatejši kot ti, ki počivaš na kupih denarja, časti in slave ter se rediš v praznem veselju in puhli sreči. Ubožnejši si kot mi, kajti zavržel si Kristusovo bese-

do: „Bodite radodarni... S kakršno mero namreč merite, s tako se vam bo odmerilo“ (Prim. Lk 6, 38). Revnejši si kot mi, zakaj samega sebe slepiš in nenehoma delaš krivico. Na las si podoben evangelijskemu farizeju.

Kristus je sprejel nase našo revščino, mi potemtakem trpimo Kristusove muke. V našem tegobnem življenju ga vsak trenutek srečujemo. Vsepovsod nas zavračajo, zaničujejo, goljufajo in preklinjajo, kakor so njega. Kristus živi in se skriva pod našo umazano obleko, prihaja v naše golo stanovanje, seda z nami k borni mizi, On, „ki je zaradi nas postal ubog, dasi je bil

boгат, da bi po njegovem uboštву vsi obogateli“ (Prim. 2 Kor 8, 9).

Nekateri so sanjali, da bo kmalu napočila doba socialne pravičnosti. Pripovedovali so, s kakšnim navdušenjem bodo krščanski narodi zbrisali z zemlje madež naše revščine. Toda tisti časi so še daleč. Mi pa medtem nenehoma nosimo svoj težki križ in nimamo, kamor bi glavo naslonili. Tolaži nas le sladka zavest, da hodi z nami Marija, mati ubogih...

Pomni torej, o bogati brat, da moraš sam postati ubog, če hočeš, da ti Bog ne vzame bogastva.

*

Papeževa božična beseda

Zadnja leta je prišlo nekako v navado, da ima papež o božiču pomemben govor, naslovljen na katoličane vsega sveta. Ob tej priložnosti obravnava najbolj pereča vprašanja ki zadevajo vse človeštvo, daje smer-nice, pobude in opomine, kakor mu narekuje vzvišena služba Kristusovega namestnika na zemlji.

Tako je tudi letos skupni oče vseh katoličanov spregovoril svojo božično besedo. Z njo je bistveno dopolnil lanski božični govor. Lani je obrazložil krščanska načela, na katerih naj bi slonelo sožitje in sodelovanje med narodi, da bo v skladu z božjimi zapovedmi. Letos pa je objasnil in poudaril temeljne krščanske osnove, na katere se mora opirati notranje življenje v državah in narodih.

Temeljna osnova mirnega življenja v državi, pravi papež, je vsestranski red. Red zahteva, da človek priznaja Boga, ki je stvarnik in začetnik vsega. Od Boga izhaja življenje in oblast in se zopet k Bogu povrača. Tudi človek je božja stvar, ki ima določeno mesto pod soncem; ima pravice, ki mu jih ne more in ne sme nihče jemati, ne posameznik ne družba ne država. Oseba, družina, država: troje stopenj človekove popolnosti, ki pa morajo biti ubrano povezane in usmerjene k Bogu. To povezanost in usmerjenost jim daje vera.

Red zahteva, da mora vsakdo dobiti to, kar mu gre. Tu se papež posebno gorko zavzema za pravice delavskih slojev. Vsakdo, zlasti pa še družinski očetje morajo s svojim delom toliko zaslužiti, da bodo lahko pošteno in svojemu stanu primerno živeli...

Da se človeška družba uredi in pomiri, pravi papež, je potrebno pet stvari:

1. Človeški osebnosti je treba priznati vse dostojanstvo in vse pravice, ki ji gredo.
2. Obvarovati in obraniti enotnost in edinstvo človeške družbe, zlasti družine.
3. Dati delu vrednost in pravice, ki mu jih je Bog dal od začetka.
4. Obnoviti pravni red, tako da bo v skladu z večnimi božjimi postavami, ki jih narekujeta vest in razodetje.
5. Pokristjaniti pojmovanje o državi.

Vsako teh točk je papež obširno obrazložil in zastavil svojo razsvetljeno besedo, da če bodo ljudje spolnili njegove nasvete, se bo povrnil mir na razbičano zemljo. Človeška družba se bo prenovila. Ko bo Kristus zavladal v srcih in dušah in v življenju posameznikov, bo zavladal tudi v življenju med stanovi, med narodi in državami.

PO SALEZIJANSKEM SVETU

Zgodba iz Abesinije

Geseseu je dvanajstleten deček iz kraja Agaméa v Abesiniji, črnih, zelo izrazitih oči, belih zob, močne in mišičaste postave. Njegov značaj: vedno veselo razpoložen in vedno pripravljen na uslugo vsem; zaradi tega so ga vzljubili vsi gojenci v misijonu.

Deček je bil plemenitega rodu; njegov oče, — ki je nosil zelo звоčno ime Kerǵnasmač Reda (poveljnik desnega krila) — je bil poglavar Agaméa v pokrajini Tigre. Bil je mož mršave in visoke postave ter zagorele polti, zelo ošaben, prepirljiv, sila občutljiv in ni trpel, da bi mu kdo ugovarjal. Gorje tistemu, ki bi si drznil kaj takega.

Geseseu je prišel pred dvema letoma v šolo v Gonali in je polagoma napredoval. Njegovi učitelji so bili z njim zelo zadovoljni, posebno z napredkom v krščanskem nauku. Sprva ni poznal krščanstva, ko pa je opa-

zoval verske obrede, poslušal pridige in se učil katekizma, posebno pa še zaradi lepega zgleda krščenih tovarišev, se je njegova duša nenadoma odprla božji ljubezni in nekega dne je začutil živo željo, da bi postal kristjan. Zaklical je: „Tudi jaz hočem biti sin sv. Petra.“

Goreče in vztrajno je molil, da bi bil čimprej krščen, in živo je hrepenel po Jezusu v presv. Rešnjem Telesu. Vendar je moral počakati primerne prilike. Kajti čeprav je bil Geseseu pripravljen, se kaj takega ni moglo reči o očetu, ki bi svojega sina raje videl mrtvega, kakor pa katoličana. Misijonar pa ni hotel izpostaviti ubogečega dečka nevarnosti, da bi odpadel od vere, Zato mu je svetoval, da naj potrpežljivo čaka. Deček je bil zaradi tega hudo žalosten in je zelo pogosto prav zaupno po-
tožil misijonarju: „Vsak dan mi pra-

vite isto: potrpi, nikoli pa mi ne poveste, kako dolgo naj še potrpi. Tako se more to vleči prav do sodnjega dne.“

Nekega večera je pritekel ves preplašen k misijonarju in začel vznemirjeno prositi:

„Za božjo voljo, krstite me. Konec sveta je.“

„Oho, konec sveta!“

„Da, prav gotovo.“

„Kdo ti je rekel?“

„Vsi moji tovariši tako pravijo. Rekli so mi: Ti, Geseseu, ne boš z nami v raj, ti ne prideš v nebesa, ker nisi krščen.“

Tisti večer so ga ko-

Sveti oče papež Pij XII. pred mikrofonom govori sveto svojo božično poslanico.

maj pregovorili, da je šel spat, to je na kameniti tlak v spalnici. Namesto da bi zaspal, je solznih oči vpil v spalnici: „O moj Bog, ne dopusti, da umrjem prej, preden postanem kristjan. Kaka nesreča je, biti poglavarjev sin. Če bi bil moj oče preprost pastir, bi bil jaz že zdavnaj krščen in bi prejel sv. obhajilo. Ker pa je moj oče poglavar, moram čakati!“

Prvega septembra, ko so bili v Asmari posvečeni štirje domači duhovniki, je ravnatelj zavoda sklenil, da gredo gojenci v Alitijeno k sprejemu novomašnikov. Nato bi šli na izlet, kar se prikaže sluga Kergnasmača Rede.

„Takoj sem zaslutil, da bo nekaj novega,“ piše misijonar. „Sel se mi je trikrat priklonil in prekrizal noge po predpisih abesinske vljudnosti; ko si je popravil haljo na ramenih, mi je rekel:

„Moj plemeniti gospod te pozdravlja.“

„Njegovo ime?“ sem vprašal in se delal, kakor da ga ne poznam.

„Kergnasmač Rede...“

„Dobro. Me zelo veseli.“

„Naročil mi je, da naj te povprašam po zdravju.“

„Zdrav sem, hvala Bogu. Toda brez dvoma imaš še kako drugo sporočilo.“

„Da, naročil mi je, naj ti povem: Moram pisati pismo v Adis-Abebo. Pošlji mi sina, da ga napiše.“

„Še kaj?“

„Moj gospod te prosi, da daš njegovemu sinu papirja, ovojnico, pero in črnilo, da bo mogel napisati pismo.“

„Dobro.“

Sluga se je trikrat priklonil do tal v znamenje hvaležnosti. Nato odide. Z njim gre Geseseu in nese s seboj stvari, ki jih je njegov oče zahteval. Ob slovesu je Geseseu obljubil, da pride drugi dan za nami v Atitijeno ali pa najkasneje 3. septembra. Prišel seveda ni. Njegova odsotnost me je skrbela, pa sem slutil, da je ali zbolel ali pa ga je oče s silo zadržal. Kmalu sem zvedel, da je mali izpovedal pred očetom, da je kristjan, oče pa se je temu uprl in ga dal pretepsti do krvi ter vkleniti v verige. Toda 8. septembra se je deček nepričakovano vrnil med nas. Iz njegovih lastnih ust sem slišal strašno zgodbo, v kateri je mali odigral vlogo glavnega junaka.

Geseseu pripoveduje

„Odšel sem“, je pripovedoval deček, „iz misijonske postaje popoldne, proti večeru sem pa došel s slugo do hiše svoje matere.“

„Mar tvoja mati ni žena Kergnasmača Rede.“

„Je, pa jo je odslovil ter se poročil z drugo.“

„Razumem.“

„Drugi dan sem nadaljeval pot in mati me je hotela spremljati. Tedaj sem spoznal, da je bilo pismo samo pretveza, da me dobi domov. Ko sem prišel domov, me je oče objel. Poljubil sem mu kolena. Dejal mi je nena- vadno nežno:

»Midva z materjo sva mislila nate. Odločila sva, da te zaročiva. Stvar je že urejena. Upam, da boš zadovoljen in da boš takoj rekel: da!«

Namesto tega sem rekel takoj tiho in mirno: »Ne!«

»Kaj praviš?« vpraša oče, kakor da ne more verjeti moji besedi.

»Ne!«

»Tiho! Ti si upaš kaj takega reči svojemu očetu Kergnasmaču Redi?«

»Oče, rad bi nadaljeval učenje.«

»Jaz pa hočem, da se oženiš.«

Prijaznost, ki mi jo je dosedaj kazal, je izginila. Oči so se mu zabliskale kakor leopardu. Srdito je nadaljeval:

»Ti, me nočeš ubogati? Se ne maraš oženiti? Hočeš nadaljevati učenje? Tepec, želiš morda postati katoličan?«

»Oče, jaz sem že katoličan.«

Te besede so bile kakor strela z jasnega neba.

»Preklet bodi!« zarjove oče. »Ti, sin plemenitega rodu, sin poglavarja Kergnasmača Rede, si drzneš postati katoličan, kristjan? Bodi preklet! Rajši te vidim mrtvega.«

Škripaje z zobmi in stiskaje pesti se mi je približal. Bil je razkačen kakor lev.

Stara mati, odličniki in vojaki so vpili vsi vpreko:

»Če je kristjan, ga je treba kaznovati.«

Nato de moj oče:

»Zakaj si sprejel katoliško vero? So ti mar dali misijonarji denarja?«

»Ne! Oni ne kupujejo duš.«

»So te prisilili?«

»Nikogar ne silijo. Nasprotno, dol-

go časa mora čakati, kdor želi postati kristjan.«

»Torej zakaj...?«

»Hočem rešiti svojo dušo.«

»To je kriva vera, ki te bo pogubila. Pusti jo, ali pa te ubijem kakor psa.«

»Ne morem, nočem se izneveriti svoji sveti veri. Rajši umrem, kakor da bi jo zatajil. Ti si moj telesni oče. Bog pa je oče moje duše. On me je ustvaril.«

Nisem se mogel vzdržati, da bi mu ne segel v besedo in ga vprašal:

„Dragi moj Geseseu, kdo te je napravil tako pogumnega, hrabrega, neustrašnega?“

„Sveti Duh,“ odgovori fant in nadaljuje:

„Tedaj razjarjen zavpije moj oče: »Verige!... Ko bo vklenjen, bo že bolj pokoren.«

Mali mučenik

Nato mi strga z ramen plašč in srajco ter me pusti v samih hlačah. Ko je opazil, da imam na vratu križ in svetinjico, me zgrabi za prsi: svetinjico prelomi, križ pa na mojo veliko žalost s kamnom razbije. Med tem je vojak odšel po verige in jih prinesel. Oče mi zveže roke na hrbtu in me priveže ob steber kakor razbojnika. Tedaj sem pomislil na Jezusa privezanega k steburu... Začeli so me bičati. Strašno je bilo. Ko je oče polomil pet palic in mu jih je že zmanjkalo, je vzel jermen iz kože povodnega konja in me tepel, dokler ni omagal. Iz telesa mi je že tekla kri, a onesvestil se še nisem, čeprav nisem niti sam vedel, kako morem prenašati takšne muke. Vsi so me pomilovali, jokali in vpili: »Dosti, dosti!« Oče jih ni maral slišati.

„In ti si kaj vpil in jokal?“

„Ne, molil sem... Z veseljem sem prenašal bičanje. Mar ni veselje biti bičan zaradi Jezusa? Zvijal sem se od bolečin, ali moja duša ni trepetala.

„Koliko udarcev si dobil?“

„Vprašaj očeta, jaz jih nisem štel. Med tem je že prišel vojak z verigami in s kladivom. Oče mi je zopet ukazal, naj se odpovem svoji veri. Rekel sem mu, da rajši umrjem. Tedaj mi je nataknil verige na noge in tako divje vlekel, da se je veriga

strgala. Potem je vzel jermen in me tako trdo zvezal, da me je silno bolelo. Niti sedaj nisem jokal; mislil sem si, naj bo tudi to zaradi Jezusa. Nato me je zaprl v sobo, kjer sta me noč in dan stražila dva vojaka.

Prvo noč nisem mogel spati. Rane so me pekle kakor ogenj...”

Čez pet dni se je oče zopet vrnil k sinu ter ponovno zahteval, naj odpade od vere. Deček pa je ostal stanovit. Na večer pred rojstvom Matere božje, si je deček drznil prositi očeta, naj ga pusti v misijon, od koder bi odnesel svojo obleko in knjige. Oče je dovolil in ukazal, da naj se hitro vrne. Lahko si mislite, s kakšnim veseljem so ga sprejeli predstojniki in tovariši. Ni več mislil na to, da bi se vrnil domov, nasprotno, zopet je začel prositi za sv. krst in sv. obhajilo in to tem bolj, ker ga je pekla vest, ker je rekel očetu, da je že kristjan, ko še ni bil. Ko so se predstojniki še vedno odločno protivili, je rekel:

„Kako? Kaj se še bojite, da bi odpadel!? Poglejte te rane... Ne bojte se, Jezus ne bo dopustil, da bi ga izdal. Zanj sem pretil kri, zanj sem pripravljen dati tudi življenje.“

Tedaj se mu je želja izpolnila.

Za sv. krst smo določili praznik Dovišanja sv. Križa.

Med tem je Geseseu znova dokazal svojo stanovitnost v sv. veri. Dne 24. septembra je prispel v misijon sel Kergnasmača Rēde in zahteval od misijonarja, naj pošlje dečka domov. Deček pa odvrne:

„Moj oče je ljubi Bog. Od danes nimam drugega očeta. Nočem se vrniti.“

Boječ se, da bi se oče utegnil obrniti k oblastem, naj mu spravijo sina domov, je peljal misijonar dobrega otroka k Agamejskemu upravitelju, da mu osebno sporoči o dogodkih. Ko so na upraviteljstvu videli dečkove rane, so izjavili:

„Če bi z lastnimi očmi ne videli, ne bi nikoli mogli verjeti, da more biti oče tako krut s svojim lastnim otrokom.“ Upravitelj vpraša Geseseua, katero vero hoče priznavati. Deček je odločno in hrabro odgovoril:

„Katoliško.“

Misijonar je sedaj menil, da je deček prestal dovolj krutih preizkušenj in da se je tudi dobro držal. Šestin-dvajsetega septembra je bil Geseseu krščen, drugi dan pa je prejel sv. obhajilo. Ni mogoče opisati, kako je bil deček srečen in vesel. V svojem

zanosu je neprestano govoril:

„Resnično, šele danes sem se rodil.“

In zares: katoliška cerkev v Abesiniji je dobila s tem dnem zopet novega dobrega otroka.

*

Pa Piemontu sem in tja

Nekaj spominov na počitnice l. 1942. Spisal: — n.

V avgustu nič kaj veselega leta 1942. je bilo. Neke vrste počitnice, recimo, so me zanesle v Lanzo, sv. Bosku nad vse ljubi kraj. Dobrih 30 km zahodno od Turina, skoraj že v alpskem predgorju leži. Divje lep kraj je tu. Na južni strani šumi bistra Stura, ki si je v tisočletjih izglodala ponekod kaj ozko in ostro korito. Strmi Hudičev most veže oba bregova. (Ime Hudičev most pravijo, je od tod, ker ga je sam hudič gradil. Zgrajen pa je silno drzno in strmo, seve brez železa in cementa, iz samih skal in malte. Za plačilo si je zlodej izgovoril bitje, ki bo prvo prekoračilo most. A zviti ljudje so zapodili čez novi most psa, da je šel prvi čezenj. In ukanjeni vrag se je moral zadovoljiti z pasjo dušo.) — Strmo štrleče skale zijajo v strugo, ki daje vodo okoliškim tovarnam in podjetjem. Pičlih 1000 m visoki Mombello spaja z Lanzom turinsko ravan po Germanjski dolini, ki se s podaljški zajeda že v francoske Alpe. Proti severu štrli v nebo zgodaj zasnežena Vacchereza, levo Loggia in Pij X.

Lanzo je letoviški kraj, zlasti za bogate Turinčane. To ozračje prija vsakomur. In jeseni, ko je turinska ravan vsa zalita z meglenim valovjem, se zdi Lanzo kot otok na morju. Čaroben pogled! Pozimi sneg sicer zapade, a ne za dolgo. Le za spremembo.

Boskov zavod leži na najlepšem kraju. Z lahko pristopnega hriba gozpoduje čez vso okolico. Iz Boskove utice na koncu vrta je krasen razgled, zlasti kadar je zrak čist. Tod vodi „Viale don Bosco“. Koliko spominov je vezanih na to pot... Tod se je vozil onemogli Bosko v svojem vozičku, ko mu noge niso več služile.

Ste že slišali kaj o njem? O njegovem vozičku namreč. Naj vam povem? Dobro. Samo to naj še omenim, da si ta voziček lahko ogledate v „Boskovem salonu“, mi bi rekli, v razstavnih dvorani, kjer je videti vsakovrstne zanimivosti.

Povest o vozičku.

Zadnje leto (1887) je neutrudni Bosko že čisto obnemogel. Zlasti noge so mu kar opešale. Najbolj vroča meseca je želel preživeti v Lanzu, da si malo opomore. Dobri sobratje mu naredijo voziček posebne vrste, na treh kolesih. Na oseh preprosto okovanih koles je slonela vsa teža: spodaj pručica za noge, nato sedež z naslonjalom za hrbet in utrujene roke. Od zadaj je bilo pritrjeno tretje, dosti manjše kolo (2 dm v premeru), ki je služilo kot vodilno kolo. Ljubeči sinovi in gojenci so med odmori po kosilu z roko porivali to vozilo, ki je v njem sedel svetnik, in željno poslušali očetovo besedo, ki je bila še vsa živa in globoka, zabavna in poučna. Kako prijetno ga je bilo poslušati, pripovedujejo priče, ki so bili tedaj v lanzovskem zavodu!

To vozilo čuva zavod kot dragocen spomin v prej omenjenem „Boskovem salonu“ skupno z drugimi predmeti, ki so služili svetniku v sobi... Oguljeni črni naslonjač, klečalnik, pisalna miza, na mizi peresnik in še cela vrsta drugih malenkosti. V stekleni omari zraven pa svetnikova mašna oblačila.

Pa pustimo sedaj voziček in stopimo v njegovo sobo.

V srečo si štejem, da sem skoraj mesec dni bival v njej. Leži v tako

zvanem starem kolegiju (nekdanjem samostanu) zraven novega poslopja. Prva izmed 4 izb ob stopnicah pri bolniški sobi. Skromna, kot je bil on, je njena notranjščina. Tlak iz slabo žgane opeke je močno obrabljen, stene več ali manj pobeljene, leseni strop na pol črviv. Edino okno gleda proti Monbellu in Sv. Ignaciju, kjer je tolikokrat vodil ali sam opravljajal duhovne vaje. Tik ob oknu tri ozke, surovo v zid vdelane police: knjižna omara. Miza, par slamnatih stolov in klečalnik, kjer je osrečil toliko duš — to je bilo vse pohištvo. Zraven, skoraj pod stopnicami se stiska kamra, ki mu je služila za spalnico, a ni niti imena vredna.

Preprosta, kot malokatera, je bila Boskova izba, a vstopali so vanjo kot v svetišče vsi, ki so imeli opraviti s svetnikom. Koliko molitve, pogovora

z Bogom, misli in dela je bilo izvršene v tej sobi. Te stene so bile priča tolikim nadnaravnim videnjem, ki jih je svetí ustanovnik v svoji skromnosti imenoval le sanje. Mi bi mnoge izmed njih lahko imenovali Boskove prilike. Tudi tiste, menda vsem poznane, o Dominiku Saviju in o smrti gojencev je sanjal tukaj.

Svet strah, ne, spoštovanje in ljubezen do takega očeta me navdaja, ko stopam v to preprosto izbo, ki se mi zdi kot svetišče.

O svetí Bosko, kolikerim si bil ti vodja, buditelj k dobremu!... Koliko si jih potolažil, jim pokazal rešnjo pot iz teme k luči, iz negotovosti v gotovost! Če si bil vsem vse že za življenje, boš sedaj, ko si v nebesih, še toliko lažlje, zlasti še njim, ki se zaupno nate obračajo.

* * *

Od tu in od tam

Pismo klerikov z Rakovnika onim, ki so ostali na Lisičjem.

„Kaj je res že dva meseca, odkar smo odložili kose, vile in grablje?! Ni mogoče! Saj se mi zdi, da sem predvčerajšnjim ves upehan tam na tistem bregu komaj uhajal g. Ciganu, da mi ni petá porezal.“ — „Bo, bo, dragec. Saj smo pred božičem. Nocoj začnemo devetdnevno.“

Takle pogovor se je razvil oni dan okrog štirih popoldne v učilnici, ko nam je g. ravnatelj razdelil dobrodošle „pozdrave“ v obliki kolača tečnega kruha, s katerim se nas večkrat spomni marsikaka dobra gospodinja iz vaše okolice. Sploh se naše misli in pogovori veliko mude pri vas. Res, da smo se s telesi ločili od Lisičjega, srca pa je vsak pustil doli precejšen del.

Vem, da bo kdo od vas rekel: „Kaj nam boste to pravili, kdo vam pa verjame!? Saj se samo selite iz kraja v kraj. V kratkih šestih mesecih ste se že trikrat preselili. Kje pa more tak človek vzljubiti kak kraj?“

Deloma imate prav. To leto smo res menjavali streho bolj, kot jo je don Boskov mladinski dom v svojih prvih letih. Kljub temu pa nam lahko verjamete, da kar smo rekli, niso prazne besede. Letošnjih počitnic ne bomo nikoli pozabili, pa če tudi bi kdo izmed nas dočakal sto let.

Res je sicer, da je bil za večino izmed nas precej hud prehod iz študentovskega življenja v trdo kmečko delo. Roke so bile že prvi dan, kaj pravim, prve ure žuljave; in vroče poletno sonce, ki je bilo letos še

posebno pekoče do pozne jeseni, je marsikoga premagalo, da se je kljub dobri volji moral za kak dan umakniti v hladno bolniško sobo. Slednje jutro

je bilo treba zgodaj vstati, opravičiti do dne dolžnosti do Boga, potem pa zadeti na ramo koso, vzeti v roke cepec, sušiti in nakladati težke vozove otave, ali pa prijeti za sto drugih del, in to vse dolge poletne dneve skozi dva, oziroma skoraj tri mesece. Pa na srečo je človek tako ustvarjen, da hitro pozabi, kar je bilo težkega in hudega, od vsega pa ostanejo samo lepi in svetli spomini. Tako tudi pri nas. Zato pravimo: Vedno se bomo z veseljem spominjali teh dni.

Ko so zjutraj zginitile na nebu zadnje zvezde, so zahreščala glavna zavodska vrata in iz cerkve se je vsul „salezijanski delavski bataljon“. Tu je dal njegov vodja g. Cigan posameznikom zadnja navodila. Takoj nato so se začele sestavljati skupine. Te so se razpršile po bregu proti Lanišču, Škofljici, Klancu in drugod; zadnja je dospela na Gumnišče. Povsod so jih že s skrbjo pričakovale zgarane gospodinje. Marsikatera je v strahu, ko je šla ura že na sedem ali čez, pa še ni bilo nikogar, začela vzdihovati:

„Moj Bog, kaj k nam ne bo nobenega?“ Ko je končno le zapazila prihajati od ceste dvojico, ali pa tudi samo enega, se je polajšano oddahnila: „No, hvala Bogu! So vas le dali. Tako sem se že bala, da vas ne bo!“

In potem smo napregli, šli kositi otavo, popoldne obračat, proti večeru pa smo je naložili tak voz, da je kar škripal; komaj smo ga spravili pod kozolec. Ko se je sonce nagnilo k zatonu, so se začele od vseh vetrov zbirati skupine in trudno lezle v hrib proti gradu. „Vse bi še bilo, če bi le ne bilo treba lesti v hrib, ko človeka že komaj noge držijo.“ Pa mudilo se je domov, kajti čakale so še dolžnosti. Če smo postali delavci, nismo zato prenehali biti redovniki...

Ko smo tako nekako zaživel skupno življenje z ljudmi iz naše okolice, smo odkrili na njih marsikatero lepo potezo, ki je prej nismo opazili. Tu se nam je v svetli luči pokazala ljubebezen in povezanost med udi družine. Saj ni minil dan, skoraj niti ne ura, da bi ne bili slišali vprašanja, ali bolje vzdih: „Bog ve, kaj delajo sedajle naš ata? O, saj vem: v mračnem kotu na slami sedijo in mislijo na

dom, na nas, na polje, na delo, ki ga je toliko... O, oni so imeli tako skrb za dom!“ In še sto drugih takih izrazov, ki so vsi pričali, da vsa družina neprestano misli na ubogega očeta.

In te naše gospodinje! Saj ne bodo

zamerile, če povemo kar odkrito. Včasih smo bili skoraj hudi nanje! Ne zato, ker bi nam ne bile privoščile nobenega dne počitnic ali ker bi nas bile priganjale k delu. Tega ni bilo, saj so same videle naše žuljave roke, naše zmučene obraze in imele sočutje z nami. A bile so same tako pridne, da smo jih komaj z vso mujo pri delu dohajali in smo si na tihem mislili: „Malo bolj počasi bi pa le lahko sukale grablje ali vile, saj človek še do sape ne pride!“ Pa ugnati se tudi mi nismo dali in tako je bila predvsem zasluga naših gospodinj, če je šlo delo ročno in urno od rok.

Videli smo pa tudi, kako so te skrbne gospodinje poleg vsega drugega dela in skrbi, ko je ležalo vse na njihovih ramah, mogle opraviti živino, pospraviti po hiši, spraviti v red otroke in še pomoliti z njimi. Tam, kjer so bili prej trije moški pri hiši, je sedaj vse delo padlo na dve šibki ženski. Pa niso omagovale in obupavale. Pogumno so prijele za delo in vse je šlo srečno naprej. Letos se je pokazalo, da dobra žena in gospodinja podpira ne le tri, ampak če je treba, tudi vse štiri ogle hiše.

In še enega ne smemo pozabiti, česar smo bili še posebno veseli. Spoznali smo, da v večini hiš še znajo moliti zjutraj in zvečer, pred jedjo in po jedi. Pri delu se znajo spomniti na Boga in prositi njegovega blagoslova, ko je to tako lepa navada v krščanskih hišah in družinah. V mnogih hišah smo videli toliko žive vere in trdnega zaupanja v teh hudih dneh, da je tudi na nas spodbudno vplivalo. Če danes naši kmečki domovi, naš ponos in poročstvo naše bodočnosti, stoje tako čvrsto in trdno zakoreninjeno v veri in domači grudi, je to zasluga naših slovenskih žen in mater, ki znajo moliti in delati.

Ker že ravno obujemo spomine na naše počitnice, vam povemo še to, da je naš Mirko skrbno beležil skozi ves čas, kje in kaj smo delali. Sedaj je imel čas, da je vse zračunal, in naštel je nič manj kot 895 delovnih dni ali 8950 ur dela, če računamo na vsak dan približno 10 ur. Lepo število dni in uric, ki nam bodo

vedno ohranile v živem spominu Lanišče in njegovo okolico.

Gotovo bi radi zvedeli, kako se nam godi v Ljubljani, kako si nabiramo učenosti in drugo. No, da ne bo zamere, pa še o tem besedo.

Večina je takoj po prihodu na Rakovnik začela šolo, sedmošolci pa so še nekaj časa uživali zaslužene počitnice. Šele sredi novembra so tudi oni prestopili gimnazijski prag. Tako sedaj dober mesec že vsi delamo s polno paro. Počitnice, ki se bližajo, so nam kar dobrodošle. Kako radi bi jih preživel na Lisičjem! Ker pa ne moremo skočiti preko „plota“, kakor bi radi, bomo ostali tukaj in v mislih poromali v našo kapelico k polnočnici in k našim prijateljem in znancem za praznike. Kaj bomo počeli čez počitnice? Nepotrebno vprašanje! Malo se bomo odškodovali za naše dolge velike počitnice! Koj po božiču goduje naš dragi g. inspektor. Njemu bi radi kaj lepega povedali za god. To nas bo dovolj zaposlilo. Upamo, da se tedaj tudi od vas kdo prikaže v Ljubljano.

Naj vam to kratko poročilo zadoštuje. H koncu želimo vesele in zares srečne praznike, zlasti pa milosti polno novo leto vam, dragi sobratje, pa tudi vsem sosedom, dobrotnikom in znancem, zlasti presrečnim družinam, ki jim je božje Dete za praznike poklonilo svoj posebni dar. Daj Bog, mogli vsi, združeni v medsebojni ljubezni in zaupanju v Boga, dočakati da bi bili tudi vsi ostali kmalu deležni tega dragocenega daru in da bi kmalu lepših in bolj veselih dni.

Kcaljica miru, izprosi nam mir!

ČEŠČENJE *** MARIJE ***** POMOČNICE **

Ljubezen

„Ljubezen je nekaj velikega,“ pravi sv. Bernard. Ljubezen je življenje duše; duša brez ljubezni je kakor telo brez duše: srce, ki ne ljubi, je mrtvo. To priznava sam sv. Janez Evangelist, ko pravi: „Kdor ne ljubi, ostane v smrti.“ Velika cerkvena učenika sv. Hieronim in sv. Bonaventura pravita, da si srca brez ljubezni ni mogoče niti misliti in da ga niti ni.

Kdo med nami ne ljubi?

Celo živali, ki nimajo razuma, ljubijo. Še najbolj divje živali: lev, medved, tiger. Približajte se njihovim mladičem in skušajte enega odnesti. Svojo predrznost boste plačali s težkimi ranami, če ne celo s smrtjo. Ali ni to kakor ljubezen?

Nekaj ljubezni podobnega najdemo celo pri neživih stvareh. Pomlad poseje travnike s cvetjem. Vsakovrstne cvetice krase trate in vrtove. Pa kaj vidite? Vse se obračajo kvišku k soncu. In ko sonce zaide, zapro brhke čaše in zde se žalostne kakor mi, ko se od nas poslovijo ljubljeno bitje. In divja trta in bršljan in toliko drugih rastlin, kako se oprijemljejo zida in pečin, kako ga objemajo, kako poljublajo in kako nerade se ločijo od njega. Zdi se, kakor bi ljubile zid in skalovje.

Povsod torej deluje ljubezen.

Kakor nobeno bitje, tako tudi človek ne more biti brez ljubezni. Njegovo srce je ustvarjeno za ljubezen. Bog je človeku čestokrat govoril o ljubezni, kakor o nečem, na kar se s posebno skrbjo ozira božje oko. In ker je ljubezen tolikega pomena pri vseh bitjih, še posebno pa pri človeku, ki je ustvarjen za nekaj višjega, mu je dal Bog razum, da bi z njim nadzoroval in vodil ljubezen.

Pa kaj vidimo?

Vidimo mnogo takih, ki jim je razum tako rekoč odveč; namesto razumu se dajo voditi svojim strastem. In posledice? Kako so žalostne!

Koliko jih objokuje, jih je že in jih

bo še objokovalo — morda celo večnost v peklu — svojo zaslepljenost. Ne marajo umeti, da je ljubezen le takrat človeku dobrotnica in nosilka sreče, kadar je pod strogim nadzorstvom razuma.

Najlepši zgled, kaj in kako moramo ljubiti, najdemo v Mariji. Kako polno ljubezni je bilo njeno srce! Bilo je neizčrpno morje ljubezni. In prav ta ljubezen ji je bila nositeljica vsega dobrega. Pa zakaj?

Svojo ljubezen je izročila pod vodstvo razuma. Razum ji je neprestano govoril: „Ljubi, ker je vredno ljubezni!“ In ko je potem iskala bitij, ki bi bila vredna ljubezni, ji je razum postavil na prvo mesto — Boga. In tega je vzljubila z vsem srcem.

Posnemajmo Marijo. Tudi mi izročimo svoje srce pod vodstvo razuma. Razum naj nam veleval, kaj smemo in česa ne smemo ljubiti. In kakor Mariji bo tudi nam pokazal, kaj je vredno ljubezni, pred vsem bitje, ki je najbolj vredno ljubezni, namreč Boga.

Razum pa nam bo pokazal tudi nekaj, česar ni pokazal Mariji: to, da je za Bogom najbolj vredna naše ljubezni Marija, mati božja.

In prav to je želeli, da bi spoznali vsi ljudje, da bi vsi vzljubili Marijo tako, da bi bila ljubezen do Marije prva za ljubeznijo božjo.

Marija sama želi, da jo vzljubimo s tako ljubeznijo. Želi, da se posvetimo njenemu brezmadežnemu Srcu in da na ta način postanemo nekako njena last. To pa zato, da nas bo smatrala za svoje otroke in nas po materinsko podpirala in varovala.

Prilika je ugodna. Gospod škof nas v imenu Marije Device vabi k lepi pobožnosti petih prvih sobot, po kateri se bomo vsi posvetili njenemu brezmadežnemu Srcu.

Kaj ti pravi razum?

Če je zdrav, bo brezdvomno rekel: „Stori! Stori dobro! Daj se Mariji!“

Zahvale

Najlepša hvala Tebi, o Marija, ker me nisi zapustila v težkih dneh in si nas uslišala, ko smo pod tvoje varstvo pribеžali in te pomoči prosili. — Hvaležna družina Turk, Bršljin.

Imel sem hudo zastrupljenje na roki. V veliki nevarnosti sem se moral zateči v bolnišnico. Obenem sem se obrnil k Pomočnici kristjanov in obljubil javno zahvalo, če se bo srečno izteklo. Ozdravil sem brez operacije, kar v prvi vrsti pripisujem dobri nebeški Materi. Naj ji bo iskrena zahvala! — *Mihelič Franc*, Logatec.

Naša družina je bila v silno težkem položaju. Šlo je za njen obstoj. Če ne pride pomoč od zgoraj, smo izgubljeni. S to mislijo smo se s popolnim zaupanjem zatekli k Mariji Pomočnici in obljubili, da ostanemo, če nas usliši, vedno njeni goreči častilci. In glej, ko je bila sila največja, je nevarnost, kakor pregnana od višje moči, naenkrat izginila in spet se nam je nasmejala sreča, za kar smo dolžni zahvalo Mariji. Vam pa, ki ste v težavah, kličemo: „Iščite pomoč pri Mariji!“ — *Pravhar N.* iz Br.

„Zakaj se ne obrnete k Mariji Pomočnici kristjanov?“ me je vprašala do-

bra salezijanska sotrudnica, ko sem ji v hudih težavah opisoval svoje gorje. To vprašanje je kakor žarek poseglo v moje temno življenje. Poln zaupanja sem se zatekel k Mariji Pomočnici in opravljal devetdnevno, kakor je na podobici, ki mi jo je darovala sotrudnica. Hvala tej sotrudnici! Nisem še skončal devetdnevnice, ko so se začele težave umikati; in danes lahko rečem: „Spet diham mirno in veselo gledam v bodočnost.“ Hvaležen za vidno pomoč mogočne Marije Pomočnice kristjanov, ji kličem: „Hvala Ti, o Marija. Ti si res Pomočnica kristjanov. Nikdar ne bom pozabil tvoje dobrote. Iz hvaležnosti za prejete dobrote hočem tudi jaz priporočati vsem, ki so v stiskah, naj se obrnejo k Pomočnici kristjanov. — *Žgonc L.*, Ljubljana.

Nadalje se zahvaljujejo: *B. Z.*, Ljubljana, za večkratno uslišanje. — *P. V.*, Vič, za rešitev iz velikih težav. — *V. J.*, Ljubljana, za večkratno pomoč v minulem letu. — *L. Mana*, Šmarje, za ozdravljenje. — *Neimenovani*, Dobre polje, za izkazano pomoč; v zahvalo pošilja obljubljeni dar.

Novoletna pisma sotrudništvu

Blagi sotrudniki in sotrudnice!

Staro leto je za nami, odprlo se je novo. Kakor vsako hvaležno srce svojim dobrotnikom in prijateljem, tako tudi podpisani s srcem polnim hvaležnosti vošči vsem blagim sotrudnikom in sotrudnicam srečno novo leto 1943. Naj bo zdravo, blagoslova polno!

Če je kdo dolžan, da se v začetku novega leta zahvali dobrotnikom za vse izkazane dobrote, je gotovo podpisani. Iskrena hvala vsem, ki so tako ali drugače sodelovali z don Boskovimi ustanovami, jih podpirali v delu za čast božjo in zveličanje duš. Med temi ste zlasti vi, blagi pospeševalci in pospeševalke, ki tako neutrudljivo vzdržujete vez med sotrudniki in marljivo razdajate sotrudniško glasilo Salezijanski Vestnik. Najlepša vam hvala! Ohranite nam tudi v novem letu svojo velikodušno naklonjenost!

Iskrena hvala vsem sotrudnikom in sotrudnicam, ki so kljub težkim časovnim razmeram bili tudi v minulem letu kakor že koli naklonjeni našim ustanovam. Bog naj vam vse stoferno povrne! V teh časih, ko je vse tako razrvano, ko je toliko pomanjkanja, ko toliko gorja biča svet, nam je vaša ljubezniva naklonjenost še bolj dragocena.

Začeli smo novo leto. Ob novem letu si vsakdo rad napravi načrte za delo v bližnji prihodnosti. Zakaj ne bi storili kaj takega tudi mi?

V novem letu želi don Bosko od vas zlasti troje:

1. *Skrbite, da se čim bolj poveča število sotrudnikov in sotrudnic.* Papež Leon XIII., ki je poznal, kolikega pomena je salezijansko sotrudništvo, je rekel: „Želeli je, da bi bil vsak dober kristjan tudi dober sotrudnik!“ Taka je tudi naša želja, kajti

čim več je sotrudnikov, tem več nam je mogoče storiti dobrega. Koliko koristi za Salezijansko družbo in koliko za človeštvo! — Koliko pa tudi za sotrudnike! Pomislite samo, kolikih odpustkov so deležni sotrudniki in kako dragocen je vsak odpustek! Pomislite nadalje, kako obširno polje dela vam odpira sotrudništvo, dela, ki kliče na delavce božji blagoslov in veliko dušno plačilo! — Pogum torej! Govorite, razlagajte, priporočajte Zvezo sal. sotrudnikov znancem in prijateljem; imena in naslove pa pošiljajte „Vodstvu salez. sotrudništva, Rakovnik Ljubljana 8“, da se vpišejo v knjigo sotrudništva! Sotrudnikom se pošilja sotrudniško glasilo Salezijanski Vestnik. Pravilniki sotrudništva so na razpolago; če jih želite, pišite ponje.

2. Priporočajte pristop v Zvezo častilcev Marije Pomočnice Kristjanov. Ta zveza je prava bratovščina, potrjena od svete Cerkve in obdarovana z mnogimi odpustki. Dolžnosti so lahke. Iz knjižice „Češčenje Marije Pom. kristjanov“, se lahko prepričaš, kako radodarno plačuje Marija tistim, ki časte Pomočnico Kristjanov in so člani

te zveze. Velike stiske sedanjega časa nas silijo, da naj se zaupno zatekamo pod okrilje Marije Pom. kristjanov. Naj se v letošnjem letu čim bolj poveča število častilcev in častilk. Imena in naslove pošiljajte „Vodstvu salez. sotrudništva, Rakovnik, Ljubljana 8“, da jih vpiše v knjigo častilcev.

3. Širite Knjižice. Majhne so, a silno koristne! Vsaka družina bi jih morala imeti. Te knjižice odgovarjajo na vsa vprašanja, ki se tičejo pravega krščanskega življenja in delovanja. Žal, da je število naročnikov še tako majhno! Naročite jih, saj stanejo letno le 12 lir in izhajajo mesečno. Potem jih dajte čitati drugim, ki niso naročeni. Čim več ljudi jih bo čitalo, tem več bo koristi. Ne bo zastoj! Tistih 12 lir in mali trud, ki ga boste imeli, vam bo Bog stoterno poplačal.

To troje, dragi sotrudniki in sotrudnice, si vzemite k srcu. V novem letu bodite goreči apostoli. Tega pričakuje od vas don Bosko.

Prav lep pozdrav vsem in vsakemu posebej

VODITELJ SOTRUDSTVA.

Jubilej „Knjižic“

„Knjižice“ slavijo letos prvi jubilej. Nastopile so svoje deseto leto. Ako ne bi pokazale v teh letih toliko veselja in pravice to življenja, bi to prvo obletnico gladko prešli. Tako pa skoraj ni mogoče, saj nam razstava 208 veselih, zdravih in — kot vojaki — pogumnih knjižic zgo-

vorno naroča: „Proslavite našo obletnico, presodite, pretehtajte naš pomen in našo vrednost.“

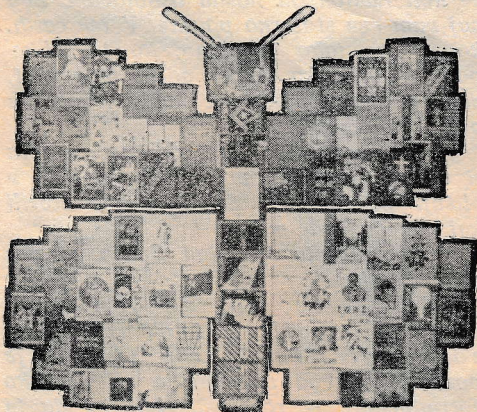
Prvi, ki je „Knjižice“ za njihov skromni jubilej najlepše presodil in pretehtal, je naš ljubljani nadpastir, škof dr. Gregorij Rožman. Tudi v Vestniku z veseljem priobčujemo njegovo pismo, ki ni v priznanje samo izdajateljem, ampak pred vsemi drugimi zlasti vam, spoštovani sotrudniki in sotrudnice, ki ste pred leti prvi pomagali „Knjižicam“ v življenje. Škofovo pismo se v celoti glasi tako:

V DESETO LETO

Rakovniške Knjižice vrše že devet let zelo važen apostolat:

dajejo odgovore na pereča vprašanja, ki mučijo in motijo današnjega človeka v njegovem verskem in nravnem življenju;

poučujejo najbolj potrebne in najbolj važne resnice, ki so edino trdni temelj boljšega in pravičnejšega reda,

Dajte, da ta metuljček prileti tudi k vam...

katerega vsi pričakujemo, a ga ne bo, če ne bo zgrajen na tistih večno veljavnih temeljih, ki jih je Bog postavil;

kažejo zglede resničnega življenja in s tem slaviijo žive vzore pred oči, da jim ogreti od njihove lepote in sreče sledimo.

Zaradi tega zaslužijo Knjižice, da se čim bolj razširijo med našim narodom, da postanejo vsaki družini reden gost, prijeten in koristen. Iz vsega srca želim, da bi našle Knjižice prav v vsakem kraju vnetih razširjevalcev. Zlasti verske organizacije, za vse, kar služi božji časti in zveličanju duš, navdušene, naj bi v svoj tiskovni apostolat sprejele tudi knjižice. Vsak dušni pastir bo prav tako z vnemo širil ta drobni tisk, saj mu njegovo besedo na prižnici postoteri in jo nese v vsako hišo, prav posebno bi bilo potrebno jo nesti med tiste, ki božje besede sicer ne poslušajo.

V desetem letu želim Knjižicam, da bi našle pot k vsem slovenskim dušam in bi v teh izrednih časih v največji meri mogle vršiti svojo važno nalogo: učiti, tolažiti, voditi.

Naj dobri Bog da svoj poseben blagoslov izdajateljem, pisateljem, razširjevalcem in čitateljem Knjižic!

Ljubljana, v decembru 1942.

† Gregorij Rožman,
škof

Po tem lepem pismu, ki v vsaki svoji besedi naroča: „Vsi na delo za Knjižice!“ še kakšno misel, praktičen migljaj pri delu za ta drobni tisk.

Spoštovani sodrudniki in sodrudnice!

Kadar koli smo se salezijanci obrnili na vas s prošnjo za pomoč, ste nam vselej pomagali. Sicer so bile naše javne prošnje n. pr. za zidanje cerkva in hiš za mladino naslovljene tudi na druge dobre ljudi, vendar ste bili predvsem sodrudniki, ki ste največ storili. Prepričani smo, da boste to svojo naklonjenost pokazali še zlasti pri letošnji akciji za Knjižice, ko je in mora biti nam in vam škofova želja, „da bi prišle Knjižice k vsem slovenskim dušam...“, kakor ukaz. Pri vsem tem namreč, kar doživlja-

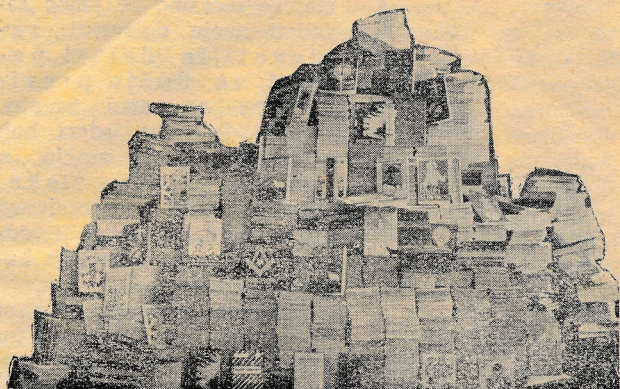

mo, se moramo že jasno zavdati svoje dolžnosti: zahtevati in delati povsod za božje pravice; ne se samo braniti, sprejeti je treba odprt boj, z orožjem proti orožju, s tiskom proti tisku. Oslabiti, uničiti nasprotnikovo propagando, to mora biti vedno cilj pravega in celega katoličana.

Tiskovno sredstvo, ki nam slovenskim katoličanom po zatrjevanju vseh zaradi poljudne obdelave snovi, zaradi nizke cene in vabljlive zunanje oblike lahko zelo dobro služi, — zares, kakor moderno orožje, ki ga zna izvežbani vojak uspešno sukati, — to tiskovno sredstvo so KNJIŽICE.

Sotrudniki jih dobro poznate, veste, kakšne so in o čem pišejo. Ne veste pa mogoče, koliko stalnih prijateljev imajo. Zelo, zelo malo; v Ljubljani n. pr. le okrog 570, to se pravi komaj enkrat več kot v Polhovem gradu, ki ima, recimo, 3.000 duš, Ljubljana pa jih ima — 80.000. Tako nekako je tudi v Novem mestu in po drugih večjih krajih. Zato smo se odločili, poiskati in najti Knjižicam za desetletnico pravih prijateljev, zlasti v Ljubljani in v drugih manjših mestih. Pri tem delu nam uspešno priskočite na pomoč vi, naši zašlužni sodrudniki in sodrudnice. Vsak izmed vas naj res pridobi Knjižicam enega novega naročnika. Načinov zato je veliko, ljubezen za dobro stvar je iznajdljiva. Treba se je poslužiti vseh pametnih sredstev za dosego cilja. Pa vztrajati je treba in ne prej odnehati, dokler res ne najdeš novega naročnika, ali celo več novih naročnikov. V vsaki ulici, v vsaki stanovanjski hiši se najdejo ljudje, ki bi Knjižice sprejeli, če bi jim jih kdo ponudil in priporočil. Bile bi jim zares vsak mesec težko pričakovani gost, „prijeten in koristen“.

Iskreno želimo, da bi zlasti sotrudništvo to leto močno pomagalo pri širjenju Knjižic. Kot prvi pripomoček so vam na razpolago naročilnice, ki se jih poslužite; pri shodu 31. jan. pa boste o Knjižicah mnogo lepega slišali in videli.

Zato vljudno vabimo vse ljubljansko sotrudištvo, da se tega shoda na don Boskov praznik v velikem številu udeležite. Na veselo svidenje!

Veliki kupi knjižic čakajo odjemalcev in bralcev.

N a š e k n j i g e

Lemojne-Vodè: **Sv. Janez Bosko**, v platno vezana knjiga L. 23.-, po pošti 25.

Dr. Jos. Valjavec: **Blaženi Janez Bosko**, broširana L. 3.-, po pošti 3.50.

Dr. Franc Walland: **Sv. Frančišek Saleški**; broširana L. 3.-, po pošti 3.50

Dr. Jos. Valjavec: **Nevesta presvetega Srca**, broširana L. 3.-, po pošti 3.50

Dr. Franc Knific: **Junak s pristave**, broširana L. 3.-, po pošti 3.50

Dr. Jos. Valjavec: **Vzor mladine**, broširana L. 3.-, po pošti 3.50

Janez Bosko - A. L.: **Mihec Mačone**; broširana L. 3.-, po pošti 3.50.

Auffray-Logar: **Vzgojna metoda sv. Janeza Boska**, broširana L. 6.-, po pošti 6.50.

Pivek Janez: **Verskovzgojni nagovori za mladino**. Stane L. 8.-, po pošti 8.50.

Premrov Jože: **Izseljenska čitanka**. Stane L. 11.50, po pošti 12.

Karg-Vodenik: **Mala skrivnost**, III.

izdaja, broširana L. 2.-, po pošti 2.25.

Karg-Vodenik: **V Zveličarjevi šoli I del**, broširana L. 3.-, po pošti 3.50.

Karg-Vodè: **V Zveličarjevi šoli II. del**, broširana L. 3.-, po pošti 3.50.

Silvin Sardenko: **Marijine pesmi v Marijinih praznikih**, broširana L. 3.-, po pošti 3.50.

Dr. Jos. Valjavec: **Vzor Marijinih družbenic** broširana L. 1.-, po pošti 1.25.

Dramatična zbirka št. 1: Zloba in zvestoba. Stane L. 3.-, po pošti 3.25.

Dr. Srečko Zamjen: **Fátima**; broširana L. 12.-, v trdo vezana 20.-.

KNJIŽICE: Oče domovine — Duhovni koledarček 1943 — Naše orožje — Odpri srce, odpri roke — Upaj, zaupaj — Papež za mir — Leto, mlada leto — Fantom — Dekletu na pot — Japonski zgled — Šilce pelinkovca — Za srečo. Vsaka knjižica 1 liro.

Ako je naslovník umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8